

Quatre poemes

Maria Rosa Llabrés

Mitològiques

La interrogació vermella

No puc fer-te retrets.
Em caurà l'espasa,
com a Menelau en reveure la bellesa d'Hèlena.
I és que no puc apropar-me a tu:
com a Sèmele,
m'abrusaria la teva claror.

Circe

L'ocell rebel

Des de la negror d'un núvol de tempesta,
amb una estranya lluentor
en els seus ulls color d'alga,
contempla la renglera
intermitent,
llenegadissa,
de suau trepig
i riu,
satisfeta de la seva obra.
Guerrers sense llança,
cossos tancats amb clau.
Estàtues de pedra, dins una llum verdosa,
van cisellant els trets del seu rostre.
Sota aquelles ombres arrogants
l'estimaran a ella,
sempre.

Faó

No saltaré a l'onatge per tu,
 barquer de la pell bruna.
 El teu mar és d'un color pàl·lid,
 d'aquells que fan surar espurnes de calma.
 No em tiraré a l'onatge.
 Deixaré que el sol m'acaroni els ulls tancats
 pensant en tu,
 estesa a la platja amagada,
 feta d'innombrables petxines blanques.

La desconeguda

Te n'anares
 deixant un rastre de perfum de violetes.
 Mai no sabrem res de tu.
 Els colors amb què volíem pintar-te
 se'ns embullen dins aigua.
 T'esmunys
 quan estenem cap a tu les mans
 i canvies de forma.
 Sacerdotessa, vident, mare,
 hetaira virginal
 que a la canícula sembres jardins inútils
 en plany per un jove.
 Mestra de totes nosaltres,
 ens despertes els sentits entre coixins de porpra,
 i no caurem en l'oblit
 si ens fas trenar, Safo, adònics i roses.

Rosa Maria Llabrés. 2003. *La interrogació vermella*. Palma: Llibres de Capaltard.

—. 2007. *L'ocell rebel*. Palma: Edicions Can Sifre.